

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 328

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 14 mai 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECRETE		
459.	— Decret privind conferirea Ordinului <i>Meritul Cultural</i> în grad de <i>Ofițer</i>	2
460.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 147 din 12 martie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (4) din Codul penal		3–6
Decizia nr. 256 din 7 aprilie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală		6–9
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
528.	— Ordin al ministrului finanțelor publice pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare	10–14
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI		
18.	— Circulară privind modificarea ratei rezervelor minime obligatorii pentru mijloacele bănești în monedă națională	15
19.	— Circulară privind rata dobânzii penalizatoare pentru deficitul de rezerve minime obligatorii în monedă națională începând cu perioada de aplicare 24 mai—23 iunie 2015	15
20.	— Circulară privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii începând cu perioada de aplicare 24 aprilie—23 mai 2015	16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind conferirea Ordinului *Meritul Cultural* în grad de *Ofițer***

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (3), ale art. 7 lit. A și ale art. 10 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată,

cu prilejul împlinirii a 20 de ani de la înființarea Colegiului Juridic Franco-Român de Studii Europene, în semn de apreciere pentru contribuția remarcabilă avută la formarea specialiștilor în domeniul juridic, care să reprezinte România la universități de prestigiu din lume,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se conferă Ordinul *Meritul Cultural* în grad de *Ofițer*, categoria H „Cercetarea științifică”, Colegiului Juridic Franco-Român de Studii Europene, Facultatea de Drept a Universității din București.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

**În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.**

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 11 mai 2015.
Nr. 459.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui procuror**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. f) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 35 lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 449/2015,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Domnul Grigore Dănuț Dragoste, procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Turda, se eliberează din funcție ca urmare a condamnării definitive pentru săvârșirea unei infracțiuni.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 12 mai 2015.
Nr. 460.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 147**

din 12 martie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (4) din Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 155 alin. (4) din Codul penal, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 151 D/2015.

2. La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției de neconstituționalitate, doamna consilier Ecaterina Mirea, cu împuternicire depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care susține că dispozițiile art. 155 alin. (4) din Codul penal sunt neconstituționale în măsura în care se aplică și faptelor săvârșite înaintea intrării în vigoare a Legii nr. 63/2012 pentru modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal. Se arată că textul criticat este identic cu art. 124 din Codul penal din 1969 și că, în privința acestuia din urmă, Curtea a pronunțat Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, prin care a constatat că prevederile art. 124 sunt constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi. Se susține că atât soluția, cât și considerentele Deciziei nr. 1.092 din 18 decembrie 2012 sunt aplicabile și în prezenta cauză.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate. Se observă că prevederile art. 155 alin. (4) din Codul penal reiau dispozițiile art. 124 din Codul penal din 1969, care au fost declarate constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi, prin Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012. Se arată că aceleași argumente reținute de Curtea Constituțională în decizia anterior referită impun constatarea neconstituționalității textului criticat. Se susține, totodată, că atât soluția, cât și considerentele Deciziei nr. 1092 din 18 decembrie 2012 trebuie coroborate cu cele ale Deciziei Curții Constituționale nr. 265 din 6 mai 2014, prin care s-a statuat că dispozițiile art. 5 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Adresa de înaintare nr. 1.117 din 27 ianuarie 2015, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 518 din 29 ianuarie 2015, în temeiul art. 146 lit. d) teza a doua din Constituție și al art. 32 din Legea nr. 47/1992, Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 155 alin. (4) din Codul penal.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se arată că prevederile art. 155 alin. (4) din Codul penal sunt similare dispozițiilor art. 124 din Codul penal din 1969 și că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat asupra celor din urmă prin Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, constatând că acestea sunt constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi. Cu privire la încălcarea prin prevederile art. 155 alin. (4) din Codul penal a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, se precizează că acestea reglementează principiul neretroactivității legii, care are rolul de a asigura stabilitatea și securitatea raporturilor juridice.

7. Se arată că prescripția răspunderii penale este o cauză care înlătură răspunderea penală, în situația în care raportul juridic de conflict nu a fost soluționat într-o anumită perioadă de timp, stingându-se, prin urmare, în acest fel, atât dreptul statului de a stabili răspunderea penală și de a aplica o pedeapsă sau altă măsură prevăzută de lege pentru fapta penală săvârșită, cât și obligația infractorului de a mai suporta consecințele infracțiunii. Se face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 287 din 1 noiembrie 2001, prin care s-a reținut că instituția prescripției este inerentă oricărui sistem de drept, ea răspunzând unei necesități obiective în disciplinarea juridică a vieții sociale.

8. Se observă că, prin Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, s-a constatat că, prin efectele sale, prescripția înlătură răspunderea penală și, pe cale de consecință, determină înlăturarea sau neaplicarea pedepsei. Această cauză face să înceteze dreptul de a trage la răspundere penală și obligația corespunzătoare. S-a concluzionat că prescripția are așadar caracterul unei renunțări a statului de a mai aplica pedeapsa pentru o faptă săvârșită, cu condiția trecerii unui anumit termen sau interval de timp de la data săvârșirii faptei. Totodată, se arată că din Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012 reiese că, dat fiind caracterul de drept penal material al normei criticate, nu se impune instituirea unor dispoziții tranzitorii în materia supusă analizei, întrucât, în acord cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, preluate și în art. 5 alin. (1) din Codul penal, legislația prevede soluția de urmat în cazul conflictului de legi, respectiv principiul aplicării legii penale mai favorabile.

9. De asemenea, se observă că, prin Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, Curtea Constituțională a statuat că elementele ce trebuie avute în vedere la determinarea legii penale mai favorabile sunt: quantumul sau conținutul pedepsei, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau

înlătură responsabilitatea, influența circumstanțelor atenuante sau agravante, normele privitoare la participare, tentativă, recidivă etc. Așa fiind, criteriile de determinare a legii penale mai favorabile au în vedere atât condițiile de incriminare și de tragere la răspundere penală, cât și condițiile referitoare la pedeapsă. Astfel, unul dintre criteriile avute în vedere la stabilirea în concret a legii penale aplicabile în situația succesiunii de legi penale în timp este acela al termenelor de prescripție a răspunderii penale, caz în care se va aprecia ca fiind mai blândă legea penală care are un termen de prescripție specială mai redus. În acest sens, se apreciază că prevederile art. 155 alin. (4) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu se aplică și cauzelor începute sub vechea reglementare, în caz contrar încălcându-se art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală. De altfel, se subliniază faptul că, prin Decizia nr. 1.483 din 8 noiembrie 2011, Curtea Constituțională a decis că o dispoziție penală este neconstituțională în măsura în care nu permite aplicarea legii penale mai favorabile tuturor situațiilor juridice născute sub imperiul legii vechi și care continuă să fie judecate sub legea nouă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare. În considerarea celor de mai sus arătate, se apreciază că aplicarea dispozițiilor art. 155 alin. (4) din Codul penal unor fapte săvârșite anterior intrării în vigoare a Legii nr. 63/2012 atrage neconstituționalitatea prevederilor criticate, în raport cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție.

10. Referitor la încălcarea prin textul criticat a prevederilor art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală, se arată că soluția legislativă prevăzută la art. 155 alin. (4) din Codul penal este neconstituțională, având în vedere cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012 în privința obligativității soluțiilor și considerentelor deciziilor sale. S-a reținut, în acest sens, faptul că puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci deciziile Curții Constituționale, vizează nu numai dispozitivul, ci și considerentele pe care se sprijină acesta și că atât considerentele, cât și dispozitivul deciziilor sale sunt general obligatorii și se impun cu aceeași forță tuturor subiectelor de drept. În consecință, Parlamentul are obligația de a respecta cele stabilite de instanța de contencios constituțional în considerentele și dispozitivul deciziilor pronunțate. Se face trimitere și la deciziile Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995 și nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009.

11. Potrivit art. 30 alin. (1) și art. 33 din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare al Avocatului Poporului a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 și 32 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 155 alin. (4) din Codul penal, care au următorul cuprins: „Termenele prevăzute la art. 154, dacă au fost depășite cu încă o dată, vor fi socotite îndeplinite oricâte întreruperi ar interveni.”

15. Se susține că textul criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii și ale art. 147 alin. (4) referitor la deciziile Curții Constituționale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 155 alin. (4) din Codul penal reglementează prescripția specială, fiind identice cu prevederile art. 124 din Codul penal din 1969, așa cum acestea au fost modificate prin art. I pct. 3 din Legea nr. 63/2012 pentru modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 258 din 19 aprilie 2012, care au schimbat termenul prescripției speciale, prevăzut la art. 124 din Codul penal din 1969, de la o dată și jumătate la dublul termenului de prescripție prevăzut la art. 122 din Codul penal din 1969.

17. Prevederile art. 124 din Codul penal din 1969 au fost supuse controlului de constituționalitate, în urma sesizării instanței de contencios constituțional, direct de către Avocatul Poporului, cu excepția de neconstituționalitate având acest obiect. Prin Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 31 ianuarie 2013, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 124 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi.

18. Prin decizia mai sus menționată, Curtea a reținut că art. 124 din Codul penal din 1969 nu dispunea nimic cu privire la conflictul de legi în timp și că nici nu era nevoie de o asemenea reglementare, deoarece împlinirea termenului de prescripție specială începea să curgă, indiferent de câte întreruperi ar fi intervenit, de la data săvârșirii faptei și se împlinea, în acord cu principiul legii penale mai favorabile, la data prevăzută de aceasta. Prin urmare, câtă vreme prescripția specială era o cauză care înlătura răspunderea penală, era evident că împlinirea sa sub imperiul legii vechi era mai favorabilă decât împlinirea prevăzută de legea nouă, deoarece aceasta din urmă mărea intervalul de timp în care se putea aplica o pedeapsă. Altfel spus, Curtea a constatat că termenul de prescripție specială prevăzut înainte de modificarea art. 124 din Codul penal din 1969 prin art. I pct. 3 din Legea nr. 63/2012 avea valențe constituționale în măsura în care ultraactiva, aplicându-se faptelor comise sub imperiul său și care nu fuseseră judecate definitiv până la data intrării în vigoare a legii modificatoare. S-a arătat, totodată, că termenul de prescripție specială prevăzut de art. 124 din Codul penal din 1969, în forma sa modificată, este constituțional în măsura în care se aplică numai faptelor săvârșite sub imperiul noii soluții legislative. În concluzie, Curtea a constatat că normele legale criticate erau constituționale în măsura în care nu împiedicau aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi.

19. Pe de altă parte se reține că, prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 20 mai 2014, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 5 din Codul penal care reglementează aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei sunt constituționale în măsura în care nu permit combinarea prevederilor din legi succesive în stabilirea și aplicarea legii penale mai favorabile.

20. S-a reținut, în acest sens, că interpretarea potrivit căreia legea penală mai favorabilă presupune aplicarea instituțiilor autonome mai favorabile este de natură să înfrângă exigențele constituționale, deoarece s-ar rupe legătura organică dintre instituțiile de drept penal aparținând fiecărei legi succesive, cu consecința directă a schimbării conținutului și sensului actelor normative adoptate de către legiuitor. Curtea a observat că noțiunea de instituție autonomă nu este reglementată în niciunul

dintre cele două coduri penale și nici în legea de aplicare a actualului Cod penal. Așa fiind, chiar dacă în limbajul juridic curent utilizarea noțiunii de instituție autonomă pentru anumite categorii juridice este acceptată, caracterul autonom al acesteia, astfel cum acesta este susținut în doctrină și practica judiciară, presupune că ea are o existență de sine stătătoare și nu depinde de ansamblul normativ în care este integrată pentru a-și îndeplini finalitatea. Or, o atare concluzie este inadmisibilă, întrucât nu se poate reține că o normă din Codul penal care reglementează cu privire la o anumită instituție de drept penal (recidivă, concurs de infracțiuni, prescripție etc.) este independentă de legea căreia îi aparține. Această distincție are o deosebită importanță pentru înțelegerea conceptului de lege, pentru că numai așa se poate oferi noțiunii de „lege penală mai favorabilă” un înțeles constituțional.

21. În continuare, Curtea a constatat că legiuitorul a definit în art. 173 din Codul penal noțiunea de lege penală ca fiind „orice dispoziție cu caracter penal cuprinsă în legi organice, ordonanțe de urgență sau alte acte normative care la data adoptării lor aveau putere de lege”, ceea ce nu echivalează cu împrejurarea că acele dispoziții sunt legi, ci doar cu faptul că sunt norme distincte care aparțin legii și au forța acesteia, și că, prin urmare, Codul penal constituie o lege unitară, asemenea norme fiind prevăzute și în legile speciale care reglementează alte relații sociale, dar stabilesc, totodată, și fapte care constituie infracțiuni (cum ar fi infracțiunile reglementate de legislația vamală, fiscală etc.). S-a arătat, astfel, că prin combinarea dispozițiilor penale din mai multe legi succesive se creează, pe cale judiciară, o a treia lege care neagă rațiunea de politică penală concepută de legiuitor. Având în vedere aceste argumente, Curtea a considerat că numai interpretarea prevederilor art. 5 din Codul penal în sensul că legea penală mai favorabilă se aplică în ansamblul ei este singura care poate înlătura viciul de neconstituționalitate.

22. Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că împrejurarea că, anterior apariției noului Cod penal, Curtea Constituțională a sancționat punctual un înțeles contrar principiului legii penale mai favorabile în cazul unor instituții de drept penal material (a se vedea în acest sens Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 31 ianuarie 2013, referitoare la prescripția specială, Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011 — referitoare la acordul de recunoaștere a vinovăției) nu contravine argumentelor de mai sus, deoarece, în acele decizii, norma mai favorabilă s-a integrat în cuprinsul aceluiași act normativ, nefiind modificată viziunea de ansamblu a reglementării. Astfel, legea de modificare a termenului de prescripție specială (art. 1 pct. 3 din Legea nr. 63/2012) a fost încorporată în legea de bază (respectiv Codul penal din 1969), pierzându-și identitatea și integrându-se deplin în filosofia de ansamblu a reglementării existente. Situația este în mod vădit diferită în cazul succesiunii în timp a două coduri penale, întrucât într-o atare ipoteză se schimbă opțiunea puterii legislative cu privire la însăși filosofia politicii penale. Această nouă concepție nu putea nicidecum să aibă în vedere posibilitatea îmbinării dispozițiilor celor două legi pentru a obține o a treia lege (*lex tertia*).

23. Curtea constată că actuala critică de neconstituționalitate a dispozițiilor care reglementează întreruperea cursului prescripției speciale vizează aplicarea acesteia de către instanțele judecătorești, prin prisma principiului legii penale mai favorabile, reglementat la art. 15 alin. (2) din Constituție, argumentele expuse în susținerea neconstituționalității art. 155 alin. (4) din Codul penal făcând referire, în mod comparativ, la considerentele reținute în argumentarea neconstituționalității art. 124 din Codul penal din 1969.

24. Curtea reține, de asemenea, că, în timp ce neconstituționalitatea dispozițiilor art. 124 din Codul penal din 1969 a avut în vedere aplicarea acestora în timp, în urma modificării lor prin art. 1 pct. 3 din Legea nr. 63/2012, iar această operațiune legislativă a fost realizată în cadrul aceluiași act normativ, respectiv Codul penal din 1969, actuala critică privește aplicarea succesivă a dispozițiilor din două legi penale diferite, respectiv Codul penal din 1969 și Codul penal în vigoare. În acest din urmă caz, instanțele sunt chemate să facă aplicarea celor reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 și să procedeze la determinarea legii penale mai favorabile în ansamblu. Astfel, în fiecare situație tranzitorie în parte, instanțele competente sunt obligate să aleagă, dintre cele două acte normative anterior referite, legea mai favorabilă pentru persoanele trimise în judecată în cauzele deduse judecătii. Dacă instanțele apreciază că este mai favorabil Codul penal din 1969, atunci Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012 este aplicabilă în ceea ce privește prescripția specială. Dacă, însă, este considerat ca fiind mai favorabil Codul penal intrat în vigoare la 1 februarie 2014, atunci vor fi aplicate prevederile art. 155 alin. (4) din acest cod, ce nu pot fi disociate de reglementarea de ansamblu.

25. De altfel, criteriile de determinare a legii penale mai favorabile, în astfel de situații, au fost arătate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.092 din 18 decembrie 2012. Cu acea ocazie, Curtea a reținut că pentru identificarea concretă a legii penale mai favorabile trebuie avute în vedere o serie de criterii care tind fie la înlăturarea răspunderii penale ori a consecințelor condamnării, fie la aplicarea unei pedepse mai mici. Aceste elemente de analiză vizează în primul rând condițiile de incriminare, apoi cele de tragere la răspundere penală și, în sfârșit, criteriul pedepsei. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat că „Determinarea caracterului «mai favorabil» are în vedere o serie de elemente, cum ar fi: quantumul sau conținutul pedepselor, condițiile de incriminare, cauzele care exclud sau înlătură responsabilitatea, influența circumstanțelor atenuante sau agravante, normele privitoare la participare, tentativă, recidivă etc. Așa fiind, criteriile de determinare a legii penale mai favorabile au în vedere atât condițiile de incriminare și de tragere la răspundere penală, cât și condițiile referitoare la pedeapsă. Cu privire la aceasta din urmă pot exista deosebiri de natură (o lege prevede ca pedeapsă principală amendă, iar alta închisoarea), dar și deosebiri de grad sau quantum privitoare la limitele de pedeapsă și, evident, la modalitatea stabilirii acestora în mod concret”. Cât privește determinarea concretă a legii penale mai favorabile, Curtea Constituțională a statuat că „aceasta vizează aplicarea legii, și nu a dispozițiilor mai blânde, neputându-se combina prevederi din vechea și din noua lege, deoarece s-ar ajunge la o *lex tertia*, care, în pofida dispozițiilor art. 61 din Constituție, ar permite judecătorului să legifereze” (Decizia nr. 1.470 din 8 noiembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2011).

26. Prin urmare, actuala critică de neconstituționalitate a prevederilor art. 155 alin. (4) din Codul penal are în vedere aplicarea legii penale mai favorabile de către instanțele de judecată și, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, potrivit căreia acest aspect excedează competenței Curții, fiind atributul exclusiv al instanțelor judecătorești, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă (a se vedea Decizia nr. 357 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 406 din 9 iunie 2011, și Decizia nr. 449 din 16 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 818 din 10 noiembrie 2014).

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 și 32 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 155 alin. (4) din Codul penal, excepție ridicată direct de Avocatul Poporului.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Avocatului Poporului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 martie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 256

din 7 aprilie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ovidiu Hrimiuc, Dorina Hrimiuc și Ana Hrimiuc în Dosarul nr. 15.126/94/2014 al Tribunalului Ilfov — Secția penală, judecătorul de drepturi și libertăți, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 199D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că, prin excepția de neconstituționalitate invocată, autorul acesteia urmărește, în concret, modificarea normelor procesual penale în materia contestării hotărârilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale, în sensul de a obține și pentru sine, în calitatea procesuală pe care o are de parte civilă, posibilitatea de a ataca o astfel de hotărâre, așa

încât, având în vedere aceste aspecte, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. În subsidiar, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că excluderea părții civile de la contestarea hotărârilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale este justificată, de vreme ce, pe de-o parte, aceste măsuri privesc dreptul la libertate al inculpatului, care este personal, iar, pe de altă parte, titular al acțiunii penale este Ministerul Public.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea penală nr. 153C/DL din data de 28 noiembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 15.126/94/2014, **Tribunalul Ilfov — Secția penală, judecătorul de drepturi și libertăți, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Ovidiu Hrimiuc, Dorina Hrimiuc și Ana Hrimiuc într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației formulate de către aceștia împotriva Încheierii penale nr. 240 din data de 17 noiembrie 2014, pronunțată de Judecătoria Buftea, prin care s-a respins propunerea Parchetului de pe lângă Judecătoria Buftea de prelungire a arestării preventive a inculpatului Cosmin Răzvan Mareș, iar, în temeiul art. 237 alin. (2) din Codul de procedură penală raportat la art. 218 din același cod, s-a înlocuit măsura arestării preventive a inculpatului cu măsura preventivă a arestului la domiciliu.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii arată că, prin raportare strict la art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepția inadmisibilității invocată de către inculpat cu privire la contestația formulată de către aceștia împotriva încheierii prin care s-a dispus cu privire la măsura arestării preventive este admisibilă, însă procesul penal are în vedere un cumul de norme penale de care trebuie să se țină seama. Astfel, în conformitate cu art. 8 teza întâi din Codul de procedură penală, organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, iar, conform art. 32 și 33 din același cod, subiecții procesuali principali sunt suspectul și persoana vătămată, așa încât aceștia din urmă trebuie să aibă posibilitatea să se apere, or, în cazul de față, partea civilă nu are posibilitatea să se apere și nu are acces la instanță. În continuare, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, întrucât legiuitorul a omis să precizeze că și alte persoane pot formula contestație împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale, invocând dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) și ale art. 21 alin. (1), raportat la garanțiile procesuale și la drepturile părților.

6. **Tribunalul Ilfov — Secția penală, judecătorul de drepturi și libertăți**, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că, prin raportare la art. 16 din Constituție, egalitatea în fața legii se păstrează pentru toți participanții procesuali care au aceeași calitate procesuală, toți inculpații putând face contestații, conform art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, fără nicio discriminare, și, de asemenea, toate părțile civile neavând posibilitatea de a formula contestații, în temeiul aceluiași prevederi legale, fără nicio discriminare. Totodată, raportat la dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, constată că orice persoană vătămată are acces la justiție, deoarece, conform art. 374 alin. (3) din Codul de procedură penală, instanța de judecată are obligația de a pune în vedere persoanei vătămate, care nu s-a constituit parte civilă în cursul urmăririi penale, faptul că se poate constitui parte civilă în cauză, că poate cere administrarea de probe și că, ulterior, poate să își majoreze sau să își restrângă pretențiile civile formulate, că poate cere introducerea de părți responsabile civilmente în cauză, conform art. 19—23 din Codul de procedură penală, și, de asemenea, potrivit art. 25 și art. 397 din același cod, instanța penală este obligată să soluționeze și acțiunea civilă cu caracter alăturat acțiunii penale. Faptul că partea civilă nu poate formula contestație împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive nu „paralizează” accesul acesteia la instanță, articolele din Codul de procedură penală, menționate anterior, asigurând un acces eficient al părții civile la instanța penală. Arată totodată că, în această materie, legiuitorul a avut în vedere faptul că măsurile preventive tind să restrângă doar drepturile inculpatului, în niciun caz drepturile părții civile. Așadar, partea civilă nu are interesul, ca, în temeiul art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, să conteste o încheiere care nu îi afectează niciun drept material sau procesual.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, având denumirea marginală *„Calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale”*, care au următorul conținut: *„Împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive, inculpatul și procurorul pot formula contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune la judecătorul de drepturi și libertăți care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța ierarhic superioară, în termen de 48 de ore de la înregistrare.”*

11. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) referitor la egalitatea de drepturi și art. 21 alin. (1) privind liberul acces la justiție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit Codului de procedură penală, intrat în vigoare la 1 februarie 2014, măsurile preventive sunt reținerea, controlul judiciar, controlul judiciar pe cauțiune, arestul la domiciliu și arestarea preventivă [art. 202 alin. (4) lit. a)—e)]. Măsurile preventive sunt măsuri procesuale ce vizează în mod direct fie starea de libertate a suspectului sau a inculpatului, concretizându-se în privarea acestuia de libertate, în cazul reținerii, al arestării preventive și al arestului la domiciliu, fie alte drepturi sau libertăți fundamentale, în cazul controlului judiciar și în cel al controlului judiciar pe cauțiune. Analizând, din punct de vedere constituțional, natura măsurilor preventive, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 712 din 4 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 15 ianuarie 2015, paragraful 20, faptul că acestea constituie ingerințe în dreptul fundamental al libertății individuale, prevăzut de art. 23 din Constituție, implicit putând afecta și alte drepturi și libertăți fundamentale.

13. Curtea reține că scopul pentru care pot fi dispuse măsurile preventive este reglementat în art. 202 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală și rezidă în asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, a împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori a prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni, iar alin. (3) al aceluiași articol prevede că *„Orice măsură preventivă trebuie să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia”*. Totodată, cu valoare de principiu,

art. 9 alin. (2) din Codul de procedură penală statuează asupra caracterului excepțional pe care trebuie să îl aibă măsurile preventive în procesul penal raportat la regula instituită în alin. (1) al aceluiași articol, potrivit căreia în cursul procesului penal este garantat dreptul oricărei persoane la libertate și siguranță.

14. În continuare, Curtea reține că legiuitorul actual a realizat o sistematizare a procedurilor în materia măsurilor preventive în titlul V — „Măsurile preventive și alte măsuri procesuale”, capitolul I, secțiunea 1, art. 203 alin. (5) stabilind expres natura cauzelor ce fac obiectul reglementării, respectiv cereri, propuneri, plângeri, contestații; natura hotărârii ce se pronunță — încheiere motivată; caracterul ședinței de judecată și al ședinței de pronunțare — cameră de consiliu. În continuare, art. 204 și 205 din Codul de procedură penală reglementează, în mod expres, regimul juridic al căii de atac (contestație) împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți, respectiv judecătorul de cameră preliminară dispun asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale, respectiv în procedura de cameră preliminară, fiind prevăzute: titularii contestației, termenul de declarare, competența funcțională și materială [art. 204 alin. (1), (2), art. 205 alin. (1) și (2)], caracterul nesuspensiv de executare [art. 204 alin. (3), art. 205 alin. (3)], termenul de soluționare [art. 204 alin. (4) și (5), art. 205 alin. (4) și (5)], garanțiile procesuale [prezența părților, a procurorului, asistența juridică — art. 204 alin. (6)—(9), art. 205 alin. (6)—(9)]; soluțiile ce se pot pronunța [art. 204 alin. (10)—(12), art. 205 alin. (10)].

15. Totodată, analizând prevederile art. 203 alin. (5) raportat la art. 204 și 205 din Codul de procedură penală, Curtea reține că acestea reglementează controlul judiciar imediat, realizat de către judecătorul de drepturi și libertăți, respectiv judecătorul de cameră preliminară, de la instanța ierarhic superioară, asupra legalității și temeiniciei măsurilor preventive dispuse, prin încheiere, în cursul urmăririi penale, respectiv în procedura camerei preliminare, de către judecătorul de drepturi și libertăți, respectiv judecătorul de cameră preliminară, mijlocul procedural pus la îndemâna inculpatului, respectiv a procurorului fiind contestația formulată în termen de 48 de ore de la pronunțarea sau, după caz, de la comunicarea încheierii.

16. În continuare, Curtea observă că autorii excepției de neconstituționalitate critică normele procesual penale ale art. 204 alin. (1) din perspectiva omisiunii legiuitorului de a reglementa și pentru partea civilă din procesul penal calitatea de titular al dreptului de a exercita calea de atac a contestației împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale.

17. Cu privire la aceste critici, Curtea reține, în primul rând, că legiuitorul a reglementat calitatea de titular al dreptului de a exercita calea de atac, în această materie, doar pentru inculpat și procuror, având în vedere caracterul contestației, în această materie, de cale de atac pentru proceduri urgente și hotărâri restrictive de drepturi și libertăți fundamentale. Astfel, Curtea constată că, în procedura soluționării contestației, reglementată de art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală, nu se judecă infracțiunea care a format obiectul cercetării sau urmăririi penale, deci nu se soluționează latura penală și nici latura civilă a cauzei, așa încât faptul că partea civilă din procesul penal nu are calitatea de titular al dreptului de a exercita contestația în această materie este justificat de caracterul special al procedurii, legiuitorul urmărind să asigure, prin aceasta, controlul judiciar

cu privire la măsurile preventive de natură a afecta libertatea individuală ori alte drepturi și libertăți fundamentale ale inculpatului.

18. Totodată, Curtea reține că legiuitorul a reglementat calitatea de titular al dreptului de a exercita calea de atac, în această materie, doar pentru inculpat și procuror, având în vedere dispozițiile art. 21 alin. (1) din Constituție care fac referire la existența unui drept, a unei libertăți sau a unui „*interes legitim*” al persoanei, ca o condiție esențială pentru a avea acces la justiție. De asemenea, art. 129 din Constituție stipulează că „*părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Prin urmare, rațiunea pentru care legiuitorul nu a reglementat calitatea de titular al dreptului la contestație, în această materie, și pentru partea civilă este aceea că această parte din procesul penal nu justifică un interes legitim în exercitarea căii de atac a contestației prin care, astfel cum s-a arătat, se asigură controlul judiciar cu privire la măsurile preventive de natură a afecta drepturi și libertăți fundamentale ale inculpatului. Cât privește partea civilă, Curtea reține că acestea nu îi este străin interesul pentru soluționarea laturii penale a procesului, în condițiile în care de stabilirea existenței faptei penale și a vinovăției inculpatului judecat în cauză depinde și soluționarea laturii civile a procesului. De altfel, din analiza art. 85 alin. (1) raportat la art. 81 alin. (1) lit. b) și c) din Codul de procedură penală rezultă dreptul părții civile de a propune, în cursul judecății, administrarea de probe de către organele judiciare, de a ridica excepții și de a pune concluzii atât asupra laturii penale, cât și asupra laturii civile a procesului, precum și dreptul de a formula orice alte cereri care contribuie la soluționarea laturii penale și/sau a laturii civile a cauzei, însă în limitele calității sale procesuale și ale interesului său legitim, precum și în condițiile prescrise de lege. Totodată, partea civilă are dreptul de a fi informată, într-un termen rezonabil, cu privire la stadiul urmăririi penale, la cererea expresă, cu condiția de a indica o adresă pe teritoriul României. Informațiile privind stadiul urmăririi penale trebuie să se refere, în esență, la principalele acte procesuale dispuse, respectiv începerea urmăririi penale, punerea în mișcare a acțiunii penale, luarea unor măsuri asigurătorii, de siguranță sau preventive, stadiul temporal al administrării mijloacelor de probă. Curtea reține că partea civilă, care participă în calitate de persoană vătămată în aceeași cauză, are dreptul de a fi informată cu privire la punerea inculpatului în libertate în orice mod, în cazul în care inculpatul este privat de libertate, respectiv condamnat la o pedeapsă privativă de libertate. De asemenea, legiuitorul, prin normele procesual penale ale art. 409 alin. (1) lit. c) a stabilit printre titularii dreptului la apel și partea civilă care poate formula apel împotriva hotărârilor nedefinitive, atât în ceea ce privește latura penală, cât și în ceea ce privește latura civilă a procesului, devoluând, prin apelul ei, fondul cauzei.

19. Curtea reține că singurii care pot justifica un drept, respectiv un interes legitim în exercitarea căii de atac a contestației, în această materie, sunt inculpatul, de vreme ce dispunerea unei măsuri preventive cu privire la acesta constituie o ingerință în exercitarea libertății sale individuale ori a altor drepturi și libertăți fundamentale, și procurorul, în virtutea rolului său constituțional consacrat de art. 131 alin. (1) potrivit căruia, „*în activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor*”, acesta din urmă având în

cadrul procesului penal atât atribuția de a supraveghea și efectua urmărirea penală [potrivit art. 55 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală], cât și de a formula și exercita contestațiile și căile de atac prevăzute de lege împotriva hotărârilor judecătorești [art. 55 alin. (3) lit. f) din același cod].

20. Prin urmare, de vreme ce partea civilă nu justifică un interes legitim în exercitarea căii de atac a contestației împotriva încheierii prin care se dispune în cursul urmăririi penale cu privire la măsurile preventive, Curtea nu poate reține că prevederile art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală contravin dispozițiilor constituționale privind accesul liber la justiție.

21. Totodată, Curtea reține că legiuitorul a reglementat calitatea de titular al dreptului de a formula contestație în această materie atât pentru inculpat, cât și pentru procuror, în virtutea respectării echității procedurii, prevăzută de textul de lege criticat, potrivit căreia în urmărirea penală trebuie să existe o egalitate a armelor între apărare și acuzare. De altfel, și instanța europeană de contencios al drepturilor omului a statuat că, dacă este vorba despre o privare de libertate, se impune o dezbatere în contradictoriu, cu respectarea principiului egalității armelor între procuror și persoana deținută (Hotărârea din 21 octombrie 1986, pronunțată în Cauza *Sanchez-Reisse împotriva Elveției*, paragraful 51, Hotărârea din 12 decembrie 1991, pronunțată în Cauza *Toth împotriva Austriei*, paragraful 84, Hotărârea din 13 iulie 1995, pronunțată în Cauza *Kampanis împotriva Greciei*, paragraful 47 și Hotărârea din 19 octombrie 2000, pronunțată în Cauza *Wloch împotriva Poloniei*, paragraful 126, Hotărârea din 17 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Çatal împotriva Turciei*, paragraful 32).

22. De altfel, este competența exclusivă a legiuitorului de a stabili care sunt căile de atac și în ce condiții pot fi exercitate acestea, atât art. 129, cât și art. 126 alin. (2) din Constituție făcând referire la „condițiile legii” atunci când reglementează exercitarea căilor de atac, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată urmând a fi prevăzute „numai prin lege”. Așadar, stabilirea căilor de atac și a încheierilor care sunt supuse acestora este un drept ce aparține exclusiv legiuitorului, și se aplică deopotrivă tuturor celor ce se adresează justiției.

25. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ovidiu Hrimiuc, Dorina Hrimiuc și Ana Hrimiuc în Dosarul nr. 15.126/94/2014 al Tribunalului Ilfov — Secția penală, judecătorul de drepturi și libertăți, și constată că dispozițiile art. 204 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția penală, judecătorul de drepturi și libertăți, și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

23. În plus, Curtea constată că, deși contestația este o cale de atac nou introdusă de legiuitor, soluția legislativă anterioară, reglementată în art. 140³ din Codul de procedură penală de la 1968, cât privește calea de atac a recursului împotriva încheierii pronunțate de judecător în cursul urmăririi penale privind măsurile preventive, era identică, din perspectiva titularilor dreptului de a formula recurs, aceasta stabilind că „*Împotriva încheierii prin care judecătorul dispune, în timpul urmăririi penale, luarea unei măsuri preventive, revocarea, înlocuirea, încetarea de drept sau prelungirea măsurii preventive, precum și împotriva încheierii de respingere a propunerii de arestare preventivă, învinuitul sau inculpatul și procurorul pot face recurs la instanța superioară în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă.*”

24. Cât privește invocarea de către autorii excepției a dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea nu poate reține o inegalitate de tratament în ceea ce privește accesul la calea de atac a contestației împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale, între inculpat și procuror, pe de o parte, și partea civilă, pe de altă parte, chiar dacă toți acești participanți la procesul penal au aceeași calitate, de părți, de vreme ce această din urmă parte, astfel cum am arătat, nu justifică apărarea unor interese legitime specifice într-o astfel de procedură. Curtea, în jurisprudența sa, a stabilit că egalitatea în drepturi nu înseamnă uniformitate, astfel încât se impune aplicarea unui tratament juridic diferit dacă situația de fapt nu este identică. Astfel, trebuie avută în vedere poziția procesuală diferită a inculpatului, respectiv a procurorului și a părții civile și deci situațiile juridice diferite în care aceștia se găsesc în procedura căii de atac împotriva încheierilor prin care judecătorul de drepturi și libertăți dispune asupra măsurilor preventive în cursul urmăririi penale, fără însă ca, în acest mod, să fie afectată egalitatea participanților la procesul penal. De altfel, textul de lege criticat nu afectează cu nimic dreptul părții civile din procesul penal, prevăzut de art. 85 alin (1) raportat la art. 81 din Codul de procedură penală, de a formula orice alte cereri care țin de soluționarea laturii penale a cauzei.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare

În temeiul prevederilor art. 21 alin. (4) și ale art. 117 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere prevederile art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă Procedura de restituire a sumelor reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Pentru aplicarea procedurii de restituire prevăzute la alin. (1) se aprobă următoarele formulare:

a) „Cerere de restituire a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare”, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 2;

b) „Dispoziție de restituire a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare”, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 3;

c) „Înștiințare de restituire a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare”, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 4.

(3) Anexele nr. 1—4 fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de tehnologia informației, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, precum și unitățile subordonate acestora vor lua măsuri pentru ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor publice,
Eugen Orlando Teodorovici

București, 6 mai 2015.
Nr. 528.

ANEXA Nr. 1

PROCEDURĂ

de restituire a sumelor reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare

1. Prezenta procedură reglementează modalitatea de restituire, potrivit prevederilor art. 21 alin. (4) și ale art. 117 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a sumelor plătite la bugetul de stat în plus față de obligația legală ori a sumelor plătite în vederea realizării unei prestații care nu a mai fost efectuată și pentru care nu există obligația de declarare, încasate de autoritățile și instituțiile publice, altele decât cele prevăzute de Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.465/2010 pentru aprobarea Procedurii de restituire a sumelor aferente veniturilor încasate din activitatea desfășurată de autoritățile și instituțiile publice reorganizate ca instituții publice finanțate integral de la bugetul de stat, potrivit anexelor nr. 1 și 2 la Legea nr. 329/2009 privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional.

2. Pentru restituirea sumelor prevăzute la pct. 1, solicitanții vor depune la autoritatea sau instituția publică ce nu a realizat prestația solicitată ori la care au efectuat o plată în plus față de obligația legală o cerere de restituire a sumelor plătite în plus sau necuvenit, pentru care nu există obligația de declarare.

3. Cererea de restituire va fi însoțită de copii ale documentelor de plată ale solicitanților și trebuie să cuprindă următoarele elemente:

- a) denumirea solicitantului;
- b) codul de înregistrare fiscală;
- c) domiciliul fiscal al solicitantului;
- d) suma și natura creanței solicitate la restituire;
- e) codul IBAN aferent contului în care se solicită restituirea, în cazul în care nu se optează pentru restituirea sumei în numerar;
- f) banca la care este deschis contul în care se solicită restituirea sumei;
- g) datele de identificare ale organului fiscal în a cărui administrare se află acesta;

h) motivul pentru care se solicită restituirea taxei, temeiul legal al solicitării și documente justificative, dacă este cazul.

4.1. Autoritatea sau instituția publică verifică dacă prestația nu s-a realizat ori dacă plata a fost efectuată necuvenit sau în cuantum mai mare decât obligația legală și emite, în termen de 15 zile, o dispoziție de restituire, aprobată de conducătorul autorității sau instituției publice, al cărei model e prevăzut la anexa nr. 3 la ordin, prin care să se confirme sumele plătite în plus față de obligația legală sau necuvenit, după caz.

4.2. Autoritatea sau instituția publică verifică încadrarea în termenul legal de prescripție a dreptului de a cere compensarea sau restituirea sumelor în cauză.

5. În situația în care persoana solicitantă nu este îndreptățită la restituire autoritatea sau instituția publică respinge cererea și înștiințează solicitantul.

6. Documentele prevăzute la pct. 3 și 4.1 sunt înaintate, în termen de 3 zile de la aprobare, de către autoritatea sau instituția publică, unității Trezoreriei Statului la care sunt arondate acestea. Totodată, în dispoziția de restituire se menționează numărul/data documentului prin care suma în cauză a fost depusă/virată în contul corespunzător de venituri ale bugetului statului.

7.1. Unitatea Trezoreriei Statului verifică următoarele datele înscrise în documentele prevăzute la pct. 3 și 4.1: numărul și data documentului prin care s-a plătit suma la bugetul de stat, suma plătită, organul fiscal competent în administrarea solicitantului.

7.2. În cazul în care suma plătită de solicitant a fost virată la bugetul de stat, cumulat cu alte sume încasate de autoritatea sau instituția publică, în dispoziția de restituire se va preciza documentul prin care a fost plătită suma care include și suma primită de la solicitant.

7.3. În cazul în care dispoziția de restituire nu cuprinde toate informațiile solicitate, unitatea Trezoreriei Statului o restituie autorității sau instituției publice, împreună cu documentația anexată, pentru corectare.

8. Unitatea Trezoreriei Statului care a încasat suma întocmește, în termen de 3 zile de la primirea documentelor, ordinul de plată prin care dispune transferul în format electronic al sumei respective din contul de venituri al bugetului de stat în care a fost aceasta virată inițial în contul de venituri ale bugetului de stat 20.A.36.21.00 „Venituri ale bugetului de stat — Sume restituite aferente veniturilor încasate”, codificat cu codul de identificare fiscală al solicitantului, deschis la unitatea Trezoreriei Statului din cadrul organului fiscal competent, la care acesta este arondat.

9. Odată cu întocmirea ordinului de plată pentru transferul sumelor în cauză, unitatea Trezoreriei Statului care a încasat suma transmite, în sistem electronic, unității Trezoreriei Statului la care este arondat solicitantul și documentele prevăzute la pct. 3 și 4.1, scanate.

10. Unitatea Trezoreriei Statului la care este arondat solicitantul transmite organului fiscal competent, în termen de două zile de la primire, documentele prevăzute la pct. 3 și 4.1, în vederea verificării de către organul fiscal a eventualelor obligații fiscale neachitate stabilite în sarcina solicitantului.

11. Compartimentul cu atribuții de compensare/restituire procedează la verificarea situației obligațiilor fiscale înregistrate de către solicitant.

12. În situația în care se constată existența unor obligații fiscale restante, suma solicitată se va restitui solicitantului numai după constatarea compensării cu obligațiile sale fiscale restante, scop în care sunt emise, în 3 exemplare, și transmise unității Trezoreriei Statului decizia privind compensarea obligațiilor fiscale și/sau nota privind restituirea/rambursarea unor sume — în scopul efectuării operațiunilor de compensare și/sau restituire.

13. În situația în care solicitantul nu înregistrează obligații fiscale restante, cererea de restituire, însoțită de dispoziția de restituire, se transmite unității Trezoreriei Statului la care este arondat solicitantul, care va efectua restituirea sumelor.

14. Cererea de restituire va fi soluționată în termenul prevăzut la art. 70 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, republicată, cu modificările și completările ulterioare, calculat de la data înregistrării acesteia de către compartimentul cu atribuții de compensare/restituire sau de către unitatea Trezoreriei Statului care va efectua restituirea sumei, după caz.

15. Restituirea de sume se face cu întocmirea deciziei de restituire prevăzute de Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 1.899/2004 pentru aprobarea Procedurii de restituire și de rambursare a sumelor de la buget, precum și de acordare a dobânzilor cuvenite contribuabililor pentru sumele restituite sau rambursate cu depășirea termenului legal, în 3 exemplare. În baza deciziei de restituire aprobate, organul fiscal competent va întocmi, în 3 exemplare, nota privind restituirea/rambursarea unor sume.

16. În cazul solicitanților persoane juridice, restituirea sumelor cuvenite se efectuează numai prin decontare bancară, în contul indicat prin cererea de restituire, iar în cazul solicitanților persoane fizice, restituirea se efectuează fie în contul bancar indicat prin aceeași modalitate de aceștia, fie în numerar, pentru sume mai mici de 500 lei, la ghișeul unității Trezoreriei Statului, în baza notei privind restituirea/rambursarea unor sume.

17. După efectuarea compensării și a restituirii, după caz, unitatea Trezoreriei Statului păstrează un exemplar al deciziei de compensare și/sau al notei de restituire și le transmite pe celelalte două organului fiscal competent, în termen de două zile.

18. Organul fiscal competent, prin compartimentul cu atribuții de compensare/restituire, transmite solicitantului un exemplar al deciziei de compensare și/sau al notei privind restituirea/rambursarea unor sume și păstrează la dosarul fiscal câte un exemplar din acestea.

19. În vederea efectuării restituirii în numerar, organul fiscal transmite unității Trezoreriei Statului, cu cel puțin 7 zile lucrătoare înaintea împlinirii termenului legal de soluționare a cererii de restituire, decizia privind compensarea obligațiilor fiscale și/sau nota privind restituirea/rambursarea unor sume, împreună cu „Înștiințarea de restituire a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare”, al cărei model este prevăzut la anexa nr. 4 la ordin.

20. Programarea pe zile a solicitanților pentru care restituirea se face în numerar se va efectua de către unitatea Trezoreriei Statului, cu încadrarea în termenul legal de soluționare. Data la care a fost programat solicitantul în vederea ridicării în numerar a sumei va fi înscrisă de către unitatea Trezoreriei Statului în înștiințarea de restituire.

21. Unitatea Trezoreriei Statului va transmite organului fiscal competent, în ziua imediat următoare avizării acestora, două exemplare ale înștiințării de restituire și/sau ale deciziei de compensare, după caz.

22. Organul fiscal competent, prin compartimentul cu atribuții de compensare/restituire, va transmite solicitantului un exemplar al înștiințării de restituire și/sau al deciziei privind compensarea obligațiilor fiscale, după caz, cel târziu în ziua imediat următoare primirii acestor documente de la unitatea Trezoreriei Statului.

23. În situația în care solicitantul nu se prezintă la ghișeul unității Trezoreriei Statului la data stabilită, unitatea de trezorerie va efectua reprogramarea acestuia la o dată ulterioară, la solicitarea sa.

24. După primirea documentelor, organul fiscal competent va păstra un exemplar al deciziei privind compensarea

obligațiilor fiscale și al notei privind restituirea/rambursarea unor sume, pentru înregistrarea operațiunilor în evidența analitică pe plătitori, și îl va transmite pe celălalt solicitantului, în termen de 7 zile lucrătoare.

25. Concomitent, printr-o adresă, organul fiscal competent va informa autoritatea sau instituția publică emitentă a dispoziției

de restituire cu privire la efectuarea operațiunilor de compensare/restituire.

26. Dosarele întocmite în vederea soluționării solicitărilor de restituire a sumelor încasate în plus sau necuvenit la bugetul de stat se arhivează la dosarul fiscal al solicitantului.

ANEXA Nr. 2

CERERE DE RESTITUIRE
a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit
și pentru care nu există obligația de declarare

Nr. din data de

Către *1)/..... *2)

Prin prezenta, *3), cu sediul/domiciliul în localitatea, str. nr. ..., bl., sc., ap., județul/sectorul, având C.U.I./C.N.P., administrat de *4) și arondat unității Trezoreriei Statului *5), rog a mi se restitui suma de *6), reprezentând *7), achitată în data de, având în vedere faptul că *8).

Restituirea va fi efectuată în numerar/în contul *9), cod IBAN *10), deschis la *11).

Semnătura

.....
L.S. (dacă este cazul)

NOTĂ:

Restituirea sumelor mai mici de 500 lei cuvenite persoanelor fizice se va efectua fie în numerar, fie în contul bancar înscris de solicitant în cererea de restituire.

Exercitarea opțiunii solicitantului se va face prin bararea cu o linie orizontală a denumirii necorespunzătoare. În situația în care solicitantul nu își exercită opțiunea, restituirea se va efectua în numerar, la ghișeul unității Trezoreriei Statului la care este arondat solicitantul.

Restituirea sumelor cuvenite persoanelor juridice se va efectua numai prin decontare bancară, în contul bancar înscris de solicitant în cererea de restituire.

Caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, de utilizare și păstrare a formularului
„Cerere de restituire a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat,
plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare”

1. Denumirea: „Cerere de restituire a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare”

2. Formatul: A4/t1

3. Difuzare: se difuzează gratuit de către organele fiscale.

4. Caracteristicile de tipărire:

— pe o singură față;

— se poate utiliza și echipament informatic pentru editare.

5. Se utilizează pentru restituirea sumelor reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare.

6. Se întocmește un exemplar unic de către solicitant.

7. Circulă:

— se depune la autoritatea sau instituția publică către care a fost efectuată plata;

— se transmite, în original, alături de decizia de restituire, la unitatea Trezoreriei Statului care deservește autoritatea sau instituția publică;

— în formă scanată, între unitatea Trezoreriei Statului și organul fiscal.

8. Se arhivează la nivelul fiecărei instituții, în original, copie sau formă scanată, după caz.

*1) Denumirea autorității/instituției publice care a încasat suma.

*2) Denumirea organului fiscal competent în administrarea solicitantului.

*3) Numele sau denumirea solicitantului.

*4) Denumirea organului fiscal competent în administrarea solicitantului.

*5) Denumirea unității Trezoreriei Statului la care este arondat solicitantul sau organul fiscal competent în administrarea acestuia.

*6) Cuantumul sumei pentru care se solicită restituirea, în cifre și în litere.

*7) Denumirea taxei/tarifului/comisionului/contribuției/etc. plătit(e) în plus față de obligația legală ori plătit(e) necuvenit, după caz.

*8) Se va preciza motivul pentru care se solicită restituirea, respectiv dacă suma a fost plătită în plus sau necuvenit.

*9) Simbolul contului bancar în care se dorește restituirea sumei.

*10) Codul IBAN aferent contului în care se solicită restituirea sumei.

*11) Denumirea băncii/trezoreriei/instituției autorizate să desfășoare operațiuni de plată, după caz, la care solicitantul are deschis contul.

Denumirea autorității/instituției publice

Sediul: localitatea, str. nr., județul/sectorul

DISPOZIȚIE DE RESTITUIRE
a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit
și pentru care nu există obligația de declarare

Nr. din data de

În baza cererii nr. din data de a solicitantului, cu sediul/domiciliul în localitatea, str. nr. ..., bl. ..., sc. ..., ap. ..., județul/sectorul, având C.U.I./C.N.P., înregistrată la autoritatea/instituția publică cu nr. din data de, au fost efectuate verificări cu privire la situația sumelor plătite în plus sau necuvenit, încasate cu documentul de plată nr. din data de, în sumă de lei.

În urma verificărilor se certifică dreptul de creanță al solicitantului pentru suma totală de lei și se dispune restituirea acestuia de la bugetul de stat, din contul *) în contul 20.A.36.21.00 „Venituri ale bugetului de stat — Sume restituite aferente veniturilor încasate” din care organul fiscal competent dispune restituirea efectivă a sumei către solicitant.

Suma care face obiectul restituirii a fost virată la bugetul de stat în contul, cu OPT nr. din data de, în sumă totală de **).

Conducătorul autorității/instituției publice

Numele și prenumele

Semnătura

L.S.

Verificat

Funcția

Numele și prenumele

Data

Semnătura

Întocmit

Funcția

Numele și prenumele

Data

Semnătura

Caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, de utilizare și păstrare a formularului „Dispoziție de restituire a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare”

1. Denumirea: „Dispoziție de restituire a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare”

2. Formatul: A4/t1

3. Caracteristicile de tipărire:

— pe o singură față;

— se poate utiliza și echipament informatic pentru editare și completare, cu adaptări adecvate situației contribuabilului.

4. Se utilizează pentru restituirea și individualizarea unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare aferente veniturilor încasate din activitatea desfășurată de autoritățile și instituțiile publice.

5. Se întocmește în două exemplare de către autoritatea sau instituția publică către care a fost efectuată plata și căreia i-a fost adresată cererea de restituire.

6. Circulă:

— un exemplar la autoritatea sau instituția publică emitentă;

— un exemplar la unitatea Trezoreriei Statului;

— în formă scanată, la organul fiscal competent.

7. Se arhivează la nivelul fiecărei instituții, în original sau în formă scanată, după caz.

*) Se înscrie contul de venituri ale bugetului de stat în care a fost virată suma care se restituie.

**) În cazul sumelor achitate în numerar la casierile autorităților și instituțiilor publice se completează numărul/data documentului prin care autoritatea sau instituția publică a depus suma în contul corespunzător de venituri ale bugetului de stat.

ANTET*1)

Nr. /data

Către*2)

Cod de identificare fiscală

Str. nr. ..., bl. ..., sc. ..., et..., ap...,

sectorul ..., localitatea

județul, cod poștal

ÎNȘTIINȚARE DE RESTITUIRE

a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare

Ca urmare a Cererii dumneavoastră de restituire nr. din data de și a compensării sumei de lei cu obligațiile fiscale neachitate înregistrate, a rezultat de restituit suma de lei.

În vederea restituirii în numerar a acestei sume este necesar să vă prezentați în data de la Trezoreria, cu sediul în str. nr., județul/sectorul, pentru ridicarea sumei cuvenite, prezentând la ghișeu această înștiințare și buletinul/cartea dumneavoastră de identitate.

Conducătorul unității fiscale

Nume și prenumele

.....

L.S.

Unitatea Trezoreriei Statului

Aprobat programare pentru
ridicarea numerarului în data de

.....

Conducătorul unității
Trezoreriei Statului,

.....

Data

Șef compartiment,

Caracteristicile de tipărire, modul de difuzare, de utilizare și păstrare a formularului „Înștiințare de restituire a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare”

1. Denumirea: „Înștiințare de restituire a unor sume reprezentând taxe sau alte venituri ale bugetului de stat, plătite în plus sau necuvenit și pentru care nu există obligația de declarare”

2. Formatul: A4/t1

3. Caracteristicile de tipărire:

— pe o singură față;

— se poate utiliza și echipament informatic pentru editare și completare, cu adaptări adecvate situației contribuabilului.

4. Se utilizează pentru înștiințarea contribuabilului persoană fizică, în situația în care s-a solicitat restituirea în numerar și suma de restituit nu depășește plafonul de 500 lei.

5. Se întocmește în două exemplare de către organul fiscal competent.

6. Circulă:

— un exemplar la organul fiscal competent;

— un exemplar la contribuabil;

— un exemplar la unitatea Trezoreriei Statului.

7. Se arhivează de compartimentul cu atribuții de organizare a evidenței analitice pe plătitori, persoane fizice.

*1) Se vor trece sigla conform Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3.504/2013 privind aprobarea modelului și caracteristicilor siglelor utilizate la nivelul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare, denumirea și adresa organului fiscal emitent al prezentului act administrativ.

*2) Numele, prenumele/denumirea și domiciliul fiscal; codul numeric personal, numărul de identificare fiscală, codul de înregistrare fiscală sau codul unic de înregistrare, după caz; alte date de identificare a debitorului.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

C I R C U L A R Ă**privind modificarea ratei rezervelor minime obligatorii
pentru mijloacele bănești în monedă națională**

În baza dispozițiilor art. 5 și 8 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

în aplicarea prevederilor art. 13 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 6/2002 privind regimul rezervelor minime obligatorii, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României h o t ă r ă ș t e:

Începând cu perioada de aplicare 24 mai—23 iunie 2015, rata rezervelor minime obligatorii pentru mijloacele bănești în monedă națională cu scadența mai mică de 2 ani de la finele perioadei de observare și mijloacele bănești în monedă națională cu scadența reziduală mai mare de 2 ani de la finele perioadei de observare, care prevăd clauze contractuale referitoare la rambursări, retrageri, transferări anticipate, se stabilește la un nivel de 8%.

p. Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Florin Georgescu

București, 12 mai 2015.

Nr. 18.

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

C I R C U L A R Ă**privind rata dobânzii penalizatoare pentru deficitul
de rezerve minime obligatorii în monedă națională
începând cu perioada de aplicare 24 mai—23 iunie 2015**

În baza dispozițiilor art. 5 și art. 8 alin. (4) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

în aplicarea prevederilor art. 12 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 6/2002 privind regimul rezervelor minime obligatorii, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României h o t ă r ă ș t e:

Începând cu perioada de aplicare 24 mai—23 iunie 2015, rata dobânzii penalizatoare pentru deficitul de rezerve minime obligatorii constituite în monedă națională este de 5,00% pe an.

p. Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Florin Georgescu

București, 12 mai 2015.

Nr. 19.

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

C I R C U L A R Ă
privind ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii
începând cu perioada de aplicare 24 aprilie—23 mai 2015

În baza dispozițiilor art. 5 și art. 8 alin. (3) din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României,

în aplicarea prevederilor art. 15, 16 și 17 din Regulamentul Băncii Naționale a României nr. 6/2002 privind regimul rezervelor minime obligatorii, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 48 din Legea nr. 312/2004,

Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României h o t ă r ă ș t e:

Începând cu perioada de aplicare 24 aprilie—23 mai 2015, ratele dobânzilor plătite la rezervele minime obligatorii sunt următoarele:

- 0,23% pe an pentru rezervele minime obligatorii constituite în lei;
- 0,22% pe an pentru rezervele minime obligatorii constituite în euro;
- 0,08% pe an pentru rezervele minime obligatorii constituite în dolari SUA.

p. Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,

Florin Georgescu

București, 12 mai 2015.

Nr. 20.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

